

קואט אל הקורה, תאריאזאר!

ספרד איחור בפתיחת מלחמת השחרים), והמלחמה מורכבת מארבעה שלבים, בספר דית "סוארטה": סוארטה דה קאפה, סוארטה דה פיקאר, סוארטה דה באנדרייאס וסוארטה דה מאטאר.

הזירה עצמה, קטרה כחמשים מטר, מרוך בצת בחול נקי, מוקפת בגדר עץ ומאחוריה המושבים — חציים בצל, "סומברד", וחציים בשמש, "סול". נשיא הפייאסטה יושב ביציע מיוחד, ובתנועות מוסכמות במטפחת הלבנה שבידו הוא קובע את מהלך הקרבות. בשעה 6.00, לקול צלילי התזמורת המנגנת פאסה דובלה, עולים לזירה שלושת המסדורים, לבושים במחלצות הקרב, פוסעים בחשיבות, קומה זקופה וחזה מובלט, ואחריהם הקואדר ריליות שלהם, המורכבות משני פיקאדורים רכובים על סוסים ושני באנדרייאס. התה לוכה מקיפה את הזירה, משתחמה באוויר, ונעלמת מהזירה. או מופיעים שני האל-גואאסילים, על סוסים, והנשיא משליך אליהם מהיציע את מפתחת מכלאת השחרים. אם הצליח האלגואסיל לתפוס את המפתח באוויר, הרי זה סימן לזמן מוצלח. האלגואסיל הזרז מוסר את המפתח לשמש הזירה, פועלים זרזים מיישרים את החול ומוחקים את עקבות הסוסים, ולפתע מתפרץ פר אל הזירה.

הכז תלזו בשרירי-הצוואר

אין מחזה מרהיב מזה. הוא מתפרץ כרוח סופה, וכהרף עין מטאטא את הזירה מכל גפשי חיה. הוא ואפסו עוד, וזהו הרגע היחיד בו הפר הוא אדון הזירה, כי הכל מתחבאים מאחורי ארבע מחיצות העץ המשמשות לכך. לאחר שנגע הפר והוא מסוגל להבחין בצבעים ותפסים, יוצאים הבנדרייאס, עם קאפות ארוכות ומרציים את הפר בויגוגים על פני הזירה. אין זה לשם שעשוע. לכל פר יש נטיה להתקיף בקרן אחת, ימנית או שמאלית. המסדור חייב לדעת על כך, ולשם זה מרציים לפניו את הפר. או הוא עולה על הזירה, הקאפה בידו. הקאפה היא פיסת בד ענקית, עגולה, צידה האחז אדמדם ושני צדדיה. המסדור מחזיק את הקאפה בשתי ידיו ומתקדם בצע די בלט לעבר הפר. כאשר הפר מונק, משרטט המסדור באוויר עיגול נהדר בקאפה, פוגה הפנית מלאה יחורו על הפעולה מצד שני. זוהי הורנוקיה, אמצאתו של חואן בלמונטה, ואין כמות לעייף את שרירי ה- צואר של הפר ולהזיגים את שליטתו ועל- יונותו של המסדור.

הקהל רוגם בכרים

הפיקאדורים עולים על הזירה. תפי קיד עגום, בלתי אסתטי וכפוי טובה. עניו הסוסים קשורות, והם משמשים כמטרה נחה לקרני השור. השור אינו חושב הרבה, הוא מסתער על הסוס ועל רוכבו, מעיף את שניהם באוויר מאחורי גבו, או נוגח את הסוס בצלעותיו. עד לפני עשרים שנה היו כל הסוסים נהרגים ומעיהם נשפכים על הזירה. היום מכוסים הסוסים במגינים, ורק מעטים מהם נהרגים. לרוב הם רק ננצי עים. הפר שבע רצון, כי הוא רואה ומרגיש מטרה אמיתית לקרניו. כאשר השור לוחץ את הסוס אל הקיר, מתכופף הפיקאדור קדי מה, תוקע את החנית, ה"פיקה", עמוק בתוך שרירי גבו של הפר. ככל שהפר אמיץ יותר ואינו נרתע מפני הכאב, כך יענש יותר על כך.

בדרך כלל מצליח הפר להפיל בתנופה אחת את הרכב מעל הסוס, להשמיט את החנית מידו, ואילו הלבאנדרייאס הממהר רים עם הקאפות הצבעוניות להסיח את דעתו של הפר המשתחלל מהאדם המוטל על הארץ, הרי סופו של הפיקאדור מוחת בטוח. ברגע זה הוא יכול לסמוך רק על אומץ לבם של חבריו. אם הפיקאדור משחק את תפקידו ביושר, הוא מעלה את רוח הלחימה של הפר, המשוכנע עתה ביכולתו להשמיד כל יריב. אם הוא פוגע בפר בודון במקומות רגישים, בעמוד השרדה למשל, הוא מעביר את הפר למצב של התנוונות

אין לוחם שורדים שלא הועף באוויר לפחות פעם בשבוע בקרני הפר, ואין לוחם שורדים שהקרנים הנוראות לא חדרו עמוק בבשרו לפחות פעם או פעמיים בעונה, ואין לוחם

אריה. בתחרויות פראיות שנערכו בספרד הניפלו פרים על פילים, אריות או נמרים ושיטעו אותם. אילו אפשר היה לשטע קטר רכבת, היו עושים גם זאת. לאחר שנשעתי

זאת עמוס קינ

מלחמת-הפרים. אותה מתאר ע- מוס קינן המבקר עתה בספרד. אינה ספורט ואינה שעשוע. אין היא התחרות בין הפר והאדם. מלחמת-הפרים היא טרגדיה. א- שר גיבורה הוא הפר הספרדי האצילי. יצור אמיץ יפה וטהור.

ערב אחד, לפני כמה שנים, ישבתי ב- כסית עם שאול ביבר, ובמשך כמה שעות האזנתי לתיאור מפורט ומרתק של מלחמת השחרים. כבר אז ידעתי שאול ביבר הוא כשרון מתבונן, ביהוד לאחר ש- חיים ודן גנבו ממנו את כל רפרטואר ה- פלמ"ח שלו בילקוט הכזבים. אגב, חיים אינו מדבר אתי עד היום, מפני שפעם אחת גנב- חתי אני סיפור של ביבר והדפסתי אותו בהעלום הזה; משום-מה הוא סבור שיש לו מונופול עליו, אף על פי שביבר בעצמו הרשה לי לגנוב. דן יותר פיקח ויותר גבר, לכן הוא עדיין מדבר אתי, חוץ מזה הוא איננו סובל ממוסר של גנבים. העיקר, מה שרציתי להגיד הוא שלדעתי צריך לשלוח את שאול ביבר מטעם המדינה או כל מוסר אחר, כדי לאגור ברחבי העולם סיפורים יפים עם מוסר השכל ולספר אותם לדור הצעיר. אני מקווה שהוא יקרא את השרות הללו וידע שהלחם אשר שלח על פני המים הגיע לחוף מבטחים.

הפר אינו בהמה

הקוררירה אינה ספורט, כי הפר ר- הלוחם אינו מתחרים ביניהם על כתר התהילה והאלופות. היא אינה שעשוע, כי היא עקובה מדם. המינגווי הגדיר את הקור- רידה כטרגדיה, והוא קרוב ביותר לאמת, במידה שהגדרות יכולות להיות קרובות ל- אמת, כי בקוררירה באים לידי גילוי קיצוני החיות העמוקות ביותר של החיים. הנצ- רות בידו גורמים פטליים מסתוריים שלאיש אין שליטה בהם, כמו בטרגדיה יחנית. גבור הטרגדיה הוא הפר הספרדי, חיה אצילית מאין כמותה, שנולדה כדי למלא תפקיד הי- רואי ולמות מות טרגי, כמו כל יצור אצילי לי, אמיץ, יפה וטהור מאלוהים, שמעולם לא ידע מה פרוש המושג "ציביליזציה".

לפני עשרים אלף שנה ציירו תושביה הקדמונים של איבריה את דמויות הפרים שלהם על כחלי המערות בפיריניאים. כשרון הציור שלהם ירד בהרבה, להוציא את פיקא- טו, אך הפרים לא השתנו במאומה. כאן, כן היום, מתקמר גבם הנורא, אפוף בטבעת שרירים חזקה, ומעליו ראש גאוני וזקוף עטור קרנים ארוכות, חדות וחזקות. הם דומים לפר של קיבוץ כשם שחתול בית ברחביה דומה לגמר בנגלי.

הפר אינו בהמה, כי אם חיה, וחית קרב. משקלו חצי טון, אם לא יותר, והוא מלא הרגשת אדנות ובסתון ששום דבר תחת השמש אינו יכול לעצור אותו במרוצתו. הוא יתקיף כל עצם מברחב ראייתו, ללא אזהרה, ויהיה זה קטר רכבת, פיל, גמר או

עשרים וחצי שעות במה שהספרדים קוראים רכבת אקספרס ממרזיד לברצלונה, אני מקווה שמקרה כזה יקרה.

ספרד — ארץ הכבוד

הספרדים מכנים את הפר בשם "אצילי", אם בראותו את הקאפה או את ה- מלטה אינו גועה, מטלטל את קרניו באוים, בוטש בפרטותיו בקרקע, אלא קופץ את פיו ומזנק להתקפה בקו ישר, מבלי לתת כל רמז או אזהרה על כוונותיו ומבלי לבזוז את גאונו על מליצות ואיומי טרק. פר כזה מת מבלי להשמיע את קולו אפילו ברגע הגיססה. הוא מת בלתי מנוצה, מפני שעד הרגע שנתקעה החרב בגבו הוא בטוח ב- נצחונו. כל פר אחר הוא פחזן מלידה, או שלוחם שורדים מחדן הטיל בו מום בקרב. בדרך כלל, כל לוחמי השחרים הם אמיצים, אם מלידה ואם מגאחה, אחרת היו גל- חמים בכובעים. אולם אחדים מהם, שנוגחו פעמים לא מעטות, מנסים להיות זהירים.

שורדים אמיץ שלא מצא את מותו על הזירה. משום עובדה זו בלבד אסור לומר שמלח- מת השחרים אינה ספורט הוגן. היא יכולה להיות הוגנת או בלתי הוגנת, כמו כל ספורט או כל אמנות אחרת, ומידת ההגינות תלויה באישיות ובמצפנו של הלוחם. הלור- חם הנדיב, הנוחן לפר סיכוי שוה, מנצח בכבוד או מסיים את חייו בכבוד, והחשוב ביותר בעיניו זה הוא הכבוד. כי ספרד היא ארץ הכבוד.

מקורה של מלחמת השחרים לוטה בערפל, וימיה כימי איבריה. תושבי איבריה הקדמו- נים עסקו בה כדי למלא את קיבותיהם, ויוליוס קיסר עסק בה להנאתו כשהוא רכוב על סוס ומוזין בכידון ממורט. האצילים ב- ימי הביניים החזיקו את המונופול היחיד על ספורט זה, ביערותיהם, רכובים על סוסים, ולאחר שהאפיפיור אסר זאת, החלה התאווה המשוגה הזאת להתפשט בין ההמונים. חואן בלמונטה, אחד משלושת גדולי לוחמי הש- רים של ספרד, שחי בראשית המאה הזאת, קבע לראשונה את חוקיה של מלחמת הש- רים המודרנית, ומאז ועד היום שולטים בה חוקיו של בלמונטה וסגנונו של בלמונטה, השונים לחלוטין מכל מה שהיה נהוג לפניו, כי הוא היה מהפכן. אולם לא ראייתו כל קרב בסגנון הישן. לכן קשה לי לדבר על הנושא הזה.

לפתע מתפרץ פר

ההנחה היסודית במלחמת השחרים היא שהאדם והפר רואים זה את זה לראשונה רק בזירה. כלומר, אסור למסדור לראות את הפר לפני שהפר נכנס לזירה, ובמיוחד אסור להכניס לזירה פר שנלחם אי פעם בחייו בבני-אדם בלתי מוויינים. הפר לומד במהירות עצומה, ובעשרים הר- קות העומדות לרשותו מתפתח נסיונו בצורה כה מהימה, עד שאם יעלה שוב לזירה יהרוג את כל לוחמי השחרים שבועלם, ונסביר זאת עוד במפורט.

כל אגוז וכוחו של הפר מרוכזים בטבעת השרירים המקיפה את גבו ויורדת לאורך עמוד השדרה עד זנבו. מטרת המלחמה היא לעיף את שרירי הגב של הפר בשורת התקפות בלתי פוסקות עד ששוב לא יוכל להרים את ראשו. כל זמן שלא התעייפו שרירי אלה, אי אפשר להרוג את הפר. ככל מלחמת שחרים מתייצבים שלושה מסדורים מול ששה פרים, משעה 6.00 עד 8.00 בערב בדיוק הנמרץ ביותר ללא יוצא מהכלל (עדיין לא נרשם בהיסטוריה של

